

[Helga Pedersen.]

sanktion, og jeg tror, vi skal ind på i hvert fald at overveje lidt, hvorvidt vi skal bevare denne ret bekostelige institution. Det vil jeg altså gerne have at vi overvejer i udvalget, før vi tager vor endelige stilling til lovforslaget. Jeg synes ikke, vi skal ulejlig det høje ting med diskussioner af disse mere tekniske spørgsmål.

Til forslaget om at ophæve den i praksis næsten uddøde bestemmelse i straffelovens § 289 om at give visse berigelsesforbrydere tilhold har jeg ikke nogen bemærkning, og jeg kan således slutte med at tilsige mit partis medvirken til en velvillig behandling af lovforslaget i udvalget.

Erna Sørensen: Jeg må rent indledningsvis sige, at der i mit parti hersker delte meninger om, hvorvidt det er rigtigt på nuværende tidspunkt at føre de lovændringer, som her er foreslået, ud i livet. Det er ikke, fordi vi i min gruppe mangler human følelse, og det er ikke, fordi vi ikke respekterer det store arbejde, som gøres både indenfor fængslet og udenfor fængslet for de mennesker, som nu engang er blevet berøvet deres frihed og på en eller anden måde skal vende tilbage til samfundet. Men det er dog en kendsgerning, at trods det store arbejde, der gøres, trods den megen forståelse af disse menneskers manglende følelser, manglende opdragelse o. s. v. har virkningen alligevel ikke været, som man kunne ønske. Vi åbner jo ikke avisen en dag uden at se meddelelser om overfald, mord, sædelighedsforbrydelser og berigelsesforbrydelser i et omfang som aldrig tidligere, til trods for at vi må konstatere, at vi lever i en tid med gode sociale og økonomiske forhold. Alt dette gør, at man spørger sig selv, om vi har været for humane ved idømmelsen af straffe, i behandlingen af fangerne og med hensyn til de forhold, som man allerede har prøvet med den nugældende straffelovs § 38, stk. 1.

Personlig har jeg den opfattelse, at man selvfølgelig ikke kan undvære den bestemmelse i kriminalforsorgen, som findes i § 38, stk. 1, men det nye, der agtes indført ved det nye stk. 3, får mig til at tænke på, at man måske i for vid udstrækning vil bruge stk. 3, så at det ikke bliver bestemmelsen i stk. 1, der bliver hovedreglen, men

måske netop reglen i det nye stk. 3. Jeg ser sådan på det, at det for de unge forbryderes vedkommende gælder om i så vid udstrækning som muligt at idømme dem betingede domme. Dette, at de ikke bliver berøvet friheden, men får en chance til at klare sig fremover, er for mig noget af det allervigtigste. Jeg mener ikke, vi skal tilstræbe mildere straffe; tværtimod mener jeg, at der skal være noget, der måske kan lægge et bånd på de pågældende, så at de ikke foretager sig noget ulovmæssigt.

Jeg mener, at man stadig i vid udstrækning bør afsige betingede domme, for har et menneske først været indenfor murene og fået føling med vaneforbrydere, og hvem der nu ellers måtte være indespærret, virker truslen om en ny straf ikke så stærkt. Mange af dem oplever jo skuffelser, når de kommer ud i livet, og mener faktisk, at de har det bedre indenfor fængslets mure. Men det er jo et stort spring at gå over til at bruge en så stærk prøveløsladelse som foreslået i det nye stk. 3, og jeg vil i hvert fald forbeholde mig, at vi meget nøje gennemgår disse regler i udvalget, så at jeg kan få lejlighed til at vende tilbage til min gruppe med en uddybning af det, som virkelig tænkes gennemført.

Jeg må måske ved samme lejlighed have lov til at drage et særligt område frem indenfor straffene, nemlig straffene for sædelighedsforbrydelser, i det hele taget forbrydelser mod kønssædeligheden. Her er det sådan, at man landet over, hvor end man kommer, hører folk spørge, om vi herinde dog ikke forstår dette store problem, at man ikke kan tolerere alle disse voldsforbrydelser, alle disse forbrydelser mod børn, disse blufærdighedskrænkelser, som man jo stadig må erkende er et begreb. Jeg tror, at vi, hvis man nu vil indføre prøveløsladelse for den slags forbrydere, kommer for langt ud. Jeg vil i hvert fald meget stærkt gå imod sådanne forbryderes prøveløsladelse. Nu er det jo ikke sådan, at der for disse sager talmæssigt er så mange frihedsstraffe, fordi mange af sædelighedsforbryderne kommer under sikkerhedsforvaring eller psykopatforvaring, men der er dog alligevel ikke så få tusinde, som forser sig på disse områder, og det giver utryghed i befolkningen og harme over, at man er for svag ved bedømmelsen af disse menneskers overtrædel-